

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Maria, mare dels pobres

Ahir, com cada 15 d'agost, vam celebrar la festivitat de l'Assumpció de la Mare de Déu. L'Església proclama que Maria, quan va acabar la seva vida a la terra, va ser elevada al cel en cos i ànima. Un dels pares de l'Església, sant Joan Damascè, ens ho diu d'una manera molt bonica: «Calla que aquella que havia portat al seu ventre el Verb habités en cos i ànima en el tabernacle de Déu».

El do de l'Assumpció va ser donat a la Mare de Déu per la relació especial que va tenir amb el Senyor. Ella és la deixebla perfecta de Jesús. Maria va viure com una dona del seu temps: treballava a casa, atenia la seva família, pregava, visitava els seus familiars... No obstant això, tot ho feia sempre unida al seu fill. Trobem una bona prova d'això en el relat evangèlic de les noces de Canà. Quan Maria observa que el vi s'està acabant, diu als servidors: Feu tot el que Jesús us digui (cf. Jn 2,5). Maria sem-

pre ens condueix a Jesús. La que ens va portar el Fill de Déu ens condueix també cap a Ell.

Maria ens ensenya a fer de la nostra vida un servei als altres. L'Evangeli ens relata que, quan la Mare de Déu sap que la seva cosina Isabel la necessita perquè és més gran i està embarassada de sis mesos, intervé per ajudar-la sense pensar-s'ho dues vegades (cf. Lc 1,39-45). Tant de bo que dia re-dia estiguéssim tan atents com ella a les necessitats que veiem al nostre voltant.

Aquest servei de Maria va dirigit als més pobres. La nostra Mare va estar fins al final al costat del seu fill mort en Creu. Això ens anima a ser al costat de tots els crucificats de la terra. Ella ens ensenya a estar al peu de la creu de les persones que estan soles o pateixen qualsevol tipus d'opressió o d'injustícia. Ella és la mare dels pobres, dels humils, dels que no tenen res, però que ho esperen tot de

Déu. Ella ens acompanya en els moments de dificultat, quan tot ho veiem fosc. Maria ens crida a unir-nos a ella en el cant del *Magnificat* amb tots els pobres de la terra. Si som pobres d'esperit podrem accedir al Regne del cel.

En la solemnitat de l'Assumpció, Maria ens convida també a compartir amb ella la vida eterna. Així ho expressa el papa Francesc, quan ens diu que si vivim amb alegria el servei a Déu, que s'expressa també en el generós servei als germans, el nostre destí, en el dia de la Resurrecció, serà com el de la Nostra Mare celestial (cf. *Angelus*. 15 d'agost de 2018).

Benvolguts germans i germanes, Maria és la nostra esperança. Maria és la llum en el camí, és l'estrella que ens guia enmig de les tenebres de la nostra vida. Demanem-li la fe i l'entrega necessàries per sembrar al món la bona llavor del Regne de Déu.

ENTREVISTA

Acollir per ajudar

ÀLEX PUJOL

Cuina Justa és l'empresa d'economia social de la Fundació Cassià Just, que genera oportunitats de feina per a les persones amb més fragilitats, tant mental com en risc d'exclusió social. Els seus treballadors elaboren productes i serveis exclusivament en el sector de l'alimentació, per a escoles i per al turisme, que arran de la Covid-19 han vist aturada la producció en un 95%. L'Àlex Pujol n'és el director general (www.cuinajusta.com).

Per què et vas sentir atret per aquest projecte?

L'economia social se sustenta en dues premisses: el compliment d'una missió de responsabilitat social i la sostenibilitat econòmica del propi programa. És transcendent mantenir viu el suport als projectes de feina per a persones excloses del mercat laboral perquè els valida com a persones no dependents. Col·laborar en un programa d'economia social és el millor gest per generar un futur digne i sostenible a aquestes persones.

Per què ets feliç fent la feina que fas?

El gest d'ajudar els altres té dues significacions: la primera, dirigida a donar suport, precisament, a aquelles persones que ho necessiten, que en molts casos és simplement que els hi manquen les oportunitats; la segona, dirigida a un mateix, ja que vàlida la teva creença i et dona el convenciment respecte a la responsabilitat social que estàs compartint.

Quin record teniu del P. Cassià M. Just?

La Fundació Cassià Just es va iniciar al Baix Llobregat, on el P. Cassià hi tenia moltes trobades amb col·lectius desfavorits. Se li va demanar que ens ajudés a impulsar un programa d'ocupació per a col·lectius amb fragilitats mentals i ens va fer costat des del primer moment. D'ell vàrem fer nostra la seva premissa «acolliu tothom», i és per això que als treballadors només els fem una pregunta: «Vols treballar?»

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Fem silenci i a pregar!

Som al bell mig d'agost i, com fan algunes tardes, han decidit anar a berenar a una font propera, al costat d'una ermita dedicada a la Mare de Déu. Avui hi van amb més motiu, perquè d'ahir va ser la seva festa, també la de moltes ermites i santuaris, la Mare de Déu d'agost. Són dos matrimonis, les mares són germanes i els seus fills —que en sumen set—, tenen entre sis i dotze anys. També els acompanya l'àvia. Arribats a l'ermita, hi entren.

Una de les mares comenta a la seva germana: «Recordes quan el pare ens hi portava?». «Sí que ho recordo», respon la germana, i afegeix: «L'interior estava en la penombra. Tu, jo, i el nostre germà ens assèiem al primer rengle. El pare, la mare i l'àvia al segon. Fèiem un moment de silenci. A mi m'agradava aquell moment, sentia la frescor de l'ambient, fora hi feia molta calor, i sentia pau. Ara ho explicaria dient que em recollia en el silenci i em retrobava». Un dels nens intervé i pregunta: «Què fèieu, després del silenci?». «Resàvem el pare nostre. L'avi ens deia que l'havíem de resar a Déu Nostre Senyor, i també tres avemaries perquè érem a la

casa de Maria, la Mare de Déu». «De fet», afegeix l'altra mare, «totes dues sempre hem resat, cada vespre, aquestes tres avemaries seguint l'ensenyament de l'avi i us ho hem ensenyat a fer a vosaltres». L'àvia intervé per dir amb certa nostàlgia: «L'avi i jo les resàvem, des que ens vàrem casar, abans d'anar a dormir». El net, una mica impacient, proposà: «Va! Fem silenci i a pregar!»

És bo treballar l'experiència religiosa, fer progressar en el coneixement del Crist, també des d'aquests llocs, ermites i santuaris, dedicats sovint a Maria, que la religiositat popular ha bastit en tants indrets, la majoria de vegades bells indrets que també ens apropen a la natura, creació de Déu. Gaudir-los ens dona raons per viure amb joia i esperança. El seu silenci i les seves festes tradicionals són ocasió per apropar-nos al misteri de Crist, per apropar-nos a Ell des de la pregària senzilla, pregària que arrela, pregària que acompanya la vida. I més si és apresa de llavis de persones estimades com els pares i els avis. «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (Mt 6,9). «Va! Fem silenci i a pregar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser mendigo de Dios

HNA. M. DE LOS ÀNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En diversas ocasiones y de diversos modos, el Papa retoma la expresión de san Agustín, recogida en el *Catecismo de la Iglesia Católica*: «El hombre es un mendigo de Dios.»

Desde inicios de mayo, el Papa ha comenzado un nuevo ciclo de catequesis sobre la oración. En la primera de las audiencias con este tema, siguió la historia del ciego Bartimeo, personaje del Evangelio (cf. Mc 10,46-52 y par.) del que Francisco, con sencillez, declaraba: «os lo confieso, para mí el más simpático de todos.»

El Papa destaca unas actitudes en la oración:

Desear ver a Dios, sentir su presencia cercana y dirigirnos a Él con todas nuestras posibilidades y con el reconocimiento humilde de que sin Él no podemos nada. Con la confianza

de que «el Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables» (Rom 8,26-27).

Perseverantes, llamemos «a la puerta del corazón de Dios», aunque a nuestro alrededor sucedan cosas o aparezcan los que presenten cualquier argumento en contra. Intensamente, ¡Jesús, ten compasión de mí!

La plegaria toca «el corazón de Dios». Como Bartimeo, presentemos nuestras necesidades y las de nuestros hermanos.

Rogamos a María que nos ayude a reconocernos mendigos ante el Señor que se nos acerca en el camino de nuestra vida. ¡Seamos testigos del gran amor que Dios nos tiene!

Lectures de la missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-19,20,21 / Mt 19,16-22]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32 / Mt 19,23-30].

Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

19. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16].

Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dijous [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14].

Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clara-vall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge); beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII).

21. □ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40].

Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

22. □ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12].

Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ † Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20].

Mare de Déu de la Font de la Salut; santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿què no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada».

Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar».

Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel».

Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me».

Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells».

Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos».

Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols».

I a l'instant es posà bona la seva filla.

Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor:

«Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos».

Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos:

A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo».

Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando».

Él les contestó: «Solo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel».

Ella se acercó y se prostró ante él diciendo: «Señor, ayúdame».

Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos».

Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos».

Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas».

En aquel momento quedó curada su hija.

«Dona, quina fe que tens!»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Ens sorprèn la reacció de Jesús enfront de la súplia de la dona i dels deixebles. Jesús es troba fora dels límits de l'antic Israel, en territori de Tir i Sidó, a la costa sud de l'actual Líban. Allà, la gent són de llengua i cultura hel·lenística, és a dir, viuen segons la religiositat grecoromana de l'època.

Jesús ha guarit les persones que se li han acostat suplicant-li compassió i misericòrdia. Per això els deixebles, de manera coherent, li demanen al Mestre que atengui la pobra dona, que els segueix cridant la seva desesperació.

Jesús, d'entrada, no respon, perquè no se sent enviat als no jueus. Jesús no entén la seva missió fora de les poblacions d'Israel: «En veritat us dic que no acabareu de recórrer totes les poblacions d'Israel abans que vingui el Fill de l'home» (Mt 10,23). De fet, els textos del Nou Testament ens presenten la missió dels primers cristians fora de les fronteres d'Israel, només en un segon moment, i sempre després de Pentecosta, per inspiració de l'Esperit Sant.

La dona, en la seva angoixa de mare, es mostra perseverant i fins i tot enginyosa, en respondre a Jesús mitjançant una comparació; de la mateixa manera que Jesús fa altres vegades amb els fariseus: «També els gossos es mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos».

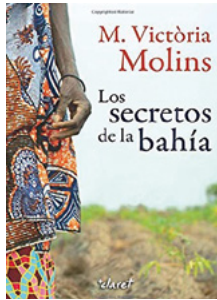
Davant d'aquesta resposta, Jesús sap reconèixer la gran fe que mou a la dona: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols». I al moment es posà bona la seva filla. I és que la fe no coneix fronteres de raça o de cultura, ni tampoc de religió.

El missatge de Jesús no es tanca a les fronteres del món ja conegut, sinó que conté un dinamisme que invita a anar vers al que és universal. Aquest dinamisme es revelarà plenament després de Pentecosta, però en la vida pública de Jesús ja hi apareix en germen.

Tothom és destinatari del missatge de salvació de Déu, n'hi ha prou que, com la dona cananea, mostrin la seva necessitat i la seva disposició a acollir Jesús per la fe. Aquest és el principi fonamental que guia l'acció missionera de les nostres esglésies i de les nostres parròquies. També nosaltres sabem reconèixer la fe, ni que sigui encara germinal, en les persones que ens envolten.

Llibres

Los secretos de la bahía, de M. Victòria Molins. En aquest llibre de 240 pàgines, de l'Editorial Claret, l'autora utilitza la novel·la i els personatges com a mitjà de reivindicació, protesta i denúncia, a la vegada que ressalta valors com l'honoradesa i la veritat. Temes com la injustícia, el frau, l'abús de poder i la desigualtat social són tractats per l'autora en contextos que se situen entre Angola i Barcelona. Es tracta d'un llibre de denúncia social on apareixen els grans problemes de la societat actual: fraus, enganys, drogues i perills, i es desenvolupa a través d'un personatge principal, la Míriam, innocent però amb caràcter, que viu una experiència transformadora.

LA LÒGICA DEL DO

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

15. La comprensió i la guarició

Davant de la persona que sofreix, després de l'escolta i de l'empatia, cal anar més lluny, cal mirar de comprendre. L'escolta és condició de la comprensió, però no la garanteix. Per què viure és dir contínuament adéu i per què és una cosa tan difícil? Alguns diuen: «És el nostre destí! Així és la vida! És inútil cercar un més enllà!». Altres, inspirats en les savieses de l'Extrem Orient, van més enllà de la simple constatació: «És possible defugir tot aquest sofriment, n'hi ha prou amb no aferrar-se a res. Siguem tan lleugers com els núvols: no us fixeu en la nostra forma exterior.»

El tercer pas és la cura o guarició. El camí per guarir és llarg i el qui emprèn el viatge fa bé de portar un mapa per saber on es troba. Un primer imperatiu és acceptar que hi ha hagut una pèrdua, que ha estat realment així.

Cal que arribem a comprendre que viure comporta acceptar no poques decepcions o frustracions amb el que avui s'anomena *la resiliència*.

En relació amb els altres, la decepció és sovint molt forta. Quan a nosaltres mateixos, i gràcies a l'experiència, som persones diferents del que havíem esperat. Quan a

nosaltres mateixos, sembla que hem de desfer-nos progressivament del nostre cos: arriben les limitacions físiques i perdem la joventut, amb patiments, sofriments i dolors físics i sobretot morals. Els sofriments morals no els podem imputar a Déu, sinó a l'ésser humà i a l'ús que fa de la llibertat que li ha estat regalada. Algú podria argüir que el darrer responsable és Déu, en la mesura que ha creat un ésser capaç de ser lliure, però la grandesa de Déu rau, justament en aquest acte. Si hagués creat un ésser encadenat a la seva voluntat, fatalment esclau de les seves directius, no seria pròpiament Déu, sinó un déu menor, acomplexat, gelós de l'ésser humà.

Aquest és el camí que deriva de l'opció cristiana. El Crist interior és mestre, però també és metge. Ve a guarir-nos les ferides del cor, a posar pau dins de l'ànima. Contra la fiblada de dolor no s'hi val la resignació, tampoc la indiferència. S'imposa la necessitat d'escoltar i de guarir; de guarir amb aquesta Força interior que fa meravelles a través de nosaltres.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

Rescatar la litúrgia, de José Manuel Bernal Llorente. En aquest llibre, de 264 pàg., editat pel CPL en la col·lecció Emaús, n. 160, l'autor aplega els articles que ha

anat escrivint en el seu blog personal: www.bernalllorente.wordpress.com, amb l'objectiu de revitalitzar la celebració litúrgica en el si de les nostres esglésies.

es tracta d'una animació andalusa nominada als Goya. Situada a la fi de l'Edat Mitjana, quan creixen les disputes entre cristians

i àrabs. Azahar, una nena àrab despetita i intel·ligent, rep del seu oncle Amir —gran aventurer—, el mapa que assenyala la ubicació d'un antic tresor. Llavors, quan coneix el Jaume que és un nen cristià, tot cor, que viatja al costat del seu padrí el Gonzalo per terres mores, per negociar la pau amb els nassarites. Allà sorgeix una amistat més enllà de les diferències.

Cinema espiritual

Azahar (2015), de Rafael Ruiz Àvila. A Filmin. Gairebé desconeguda,

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

María, madre de los pobres

Ayer, como cada 15 de agosto, celebramos la festividad de la Asunción de la Virgen María. La Iglesia proclama que María, cuando terminó su vida en la tierra, fue elevada al cielo en cuerpo y alma. Uno de los padres de la Iglesia, san Juan Damasceno, nos lo dice de manera muy bella: «Era necesario que aquella que había llevado en su vientre al Verbo habitase en cuerpo y alma en el tabernáculo de Dios».

El don de la Asunción fue dado a la Virgen por la especial relación que tuvo con el Señor. Ella es la discípula perfecta de Jesús. María vivió como una mujer de su tiempo: trabajaba en casa, atendía a su familia, oraba, visitaba a sus familiares... Sin embargo, todo lo hacía siempre unida a su hijo. Tenemos buena prueba de ello en el relato evangélico de las bodas de Caná. Cuando María observa que el vino se está terminando,

dice a los servidores: Haced lo que Jesús os diga (cf. Jn 2,5). María siempre nos conduce a Jesús. La que nos trajo al Hijo de Dios nos lleva también a Él.

María nos enseña a hacer de nuestra vida un servicio a los demás. El Evangelio nos relata que cuando la Virgen sabe que su prima Isabel la necesita, porque es mayor y está embarazada de seis meses, acude en su ayuda sin pensarlo dos veces (cf. Lc 1,39-45). Ojalá que en nuestro día a día estuviéramos tan atentos como ella a las necesidades que vemos a nuestro alrededor.

Este servicio de María va dirigido a los más pobres. Nuestra Madre permaneció hasta el final junto a su hijo muerto en Cruz. Esto nos anima a estar al lado de todos los crucificados de la tierra. Ella nos enseña a estar al pie de la cruz de las personas que están solas o sufren cualquier tipo

de opresión o injusticia. Ella es la madre de los pobres, de los humildes, de los que no tienen nada, pero que lo esperan todo de Dios. Ella nos acompaña en los momentos de dificultad, cuando todo lo vemos oscuro. María nos llama a unirnos a ella en el canto del *Magnificat* con todos los pobres de la tierra. Si somos pobres de espíritu podremos acceder al Reino de los cielos.

En la solemnidad de la Asunción, María nos invita también a compartir con ella la vida eterna. Así lo expresa el papa Francisco cuando nos dice que si vivimos con alegría el servicio a Dios, que se expresa también en el generoso servicio a los hermanos, nuestro destino, en el día de la Resurrección, será como el de Nuestra Madre celestial (cf. *Angelus*. 15 de agosto de 2018).

Queridos hermanos y hermanas, María es nuestra esperanza. María es la luz en el camino, es la estrella que nos guía en medio de las tinieblas de nuestra vida. Pidámosle la fe y la entrega necesarias para sembrar en el mundo la buena semilla del Reino de Dios.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiacbcn](https://twitter.com/esglesiacbcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT